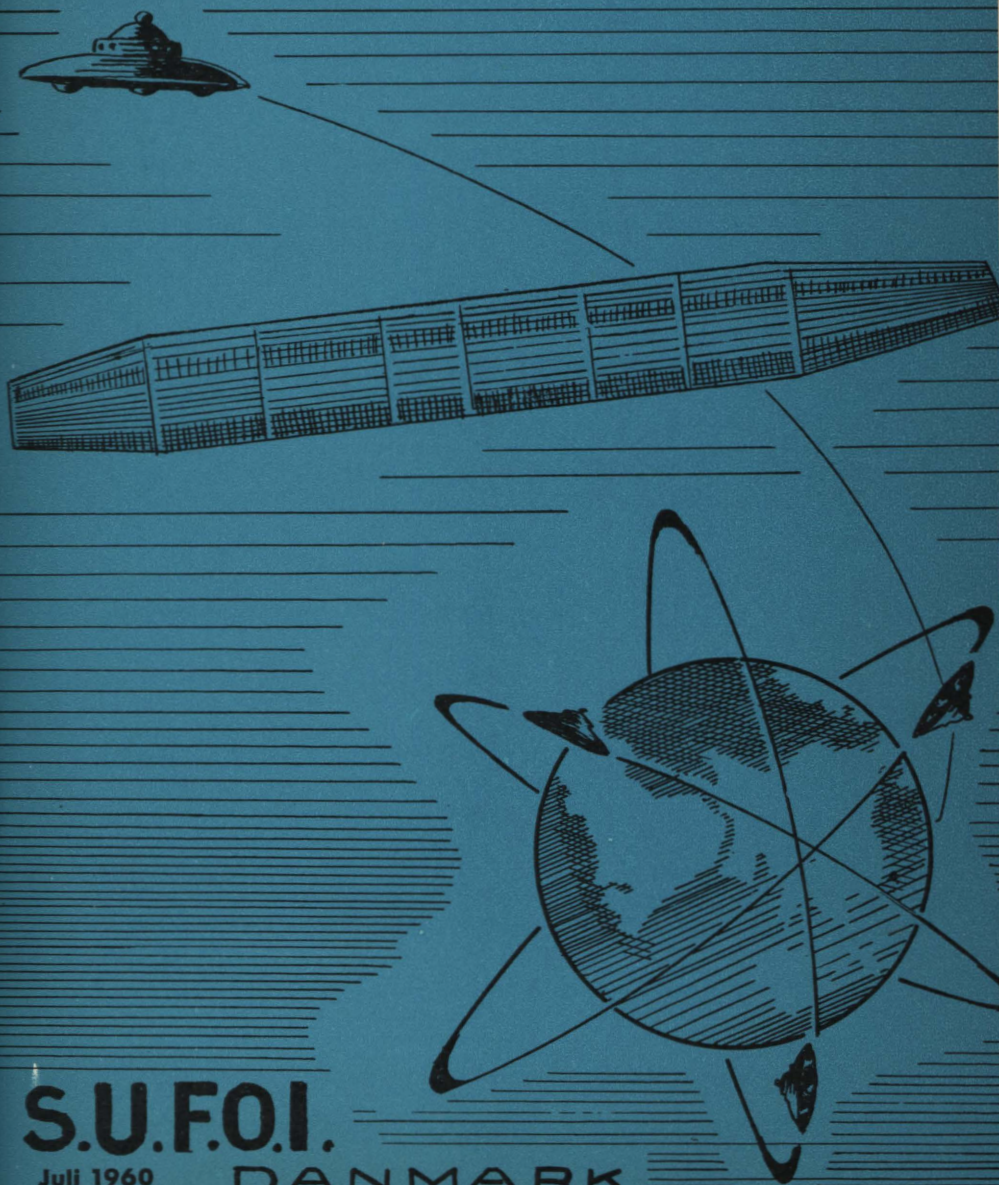

TEKNISK STUDIE HÆFTE

Frank Pedersen

S.U.F.O.I.

Juli 1960

DANMARK

TEKNISK STUDIEHÆFTE

Det er tanken med dette hæfte at give UFO-interesserede et grundlag for videre studier i og forskning af UFO-sagen. I hæftet vil blive behandlet større samlede emner i direkte eller indirekte tilknytning til UFO-arbejdet. De behandlede emner fremsættes på forfatterens ansvar og behøver ikke at være identisk med SUFOIs meninger.

Udgiver: SUFOI (Scandinavian UFO-investigation)

Redaktion og ekspedition: Frank Pedersen (ansvarlig)

L. A. Ringsvej 68, Højbjerg. Telefon Aarhus 7 11 49. Giro 18775.

Abonnement kan tegnes for 3, 6 el. 12. mdr. Pris pr. år 12,00 kr.

— EFTERTRYK IKKE TILLADT —

Uddrag af dr. Wilhelm Martins bog:

UFO's atomkræfter og vor fremtid

Arsagen til al vulkansk virksomhed.

Sprængkraften af dynamit (nitroglycerin) beregnes efter: $4C_3H_5(NO_3)_3$. Nitroglycerin deles ved $2000^\circ C$ i 29 molekyler luft, nemlig: $12CO_2 + 10H_2O + 6N_2 + O_2$. Det er $29 \times 22,4$ liter luft ved $0^\circ C$, ved $2000^\circ C$ $29 \times 22,4 \times 2273 : 273 = 5400$ liter på 908 gr = 567 ccm nitroglycerin. Det er altså 9500 gange den oprindelige volumen af flydende nitroglycerin. Bruger man nu den samme beregning for en liter vand ved $0^\circ C$, når det overgår til damp ved $2000^\circ C$, så får man en liter vand = 55,5 molekyler $H_2O = 55,5 \times 22,4 \times 2273 : 273 = 10.035$ liter vanddamp altså endnu mere end ved dynamit. Denne uangribelige og for en fagmand klare beregning viser overraskende den uhyre virkning, som vand har, når det trænger ind i en vulkans indre glødende masse. Denne virkning af vand ved høje temperaturer har indtil nu været lidet påagtet, men bekræftes af undersøgelse af den i 1945 afdøde professor Ulich, en bekendt termo-dynamiker og fysiokemiker. Efter sin molekylvægt skulle vand egentlig være luftformig og flygtigere end luft. At det ved almindelige temperaturer er flydende, beror på de såkaldte „restkræfter“, som også er årsagen til, at de såkaldte anomalier (abnormiteter) i vand fremkommer. Overvindelsen af disse „restkræfter“

gennem høje temperaturer giver så disse undtagelsesvis opbyggede stoffer den uhyre fordampningskraft ved så høje temperaturer. Over $2000^\circ C$ kommer så endog en begyndende udspaltning af vandet i brint og ilt, hvad der forstærker dens sprængvirkning.

Min beregning af denne kendsgerning må formentlig gælde for al vulkansk virksomhed på Jorden og vel også på andre planeter. For den kritisk tænkende geolog fører jeg som bevis f. eks. de månedlange opstående brændende hede skyer (nues ardentes) ved det frygtelige udbrud fra vulkanen Mont Pelee på Martinique i 1902 og som hovedsagelig bestod af vanddamp og som efter et kilometerlangt løb endnu havde en temperatur på $1200^\circ C$. F. eks. smeltede herunder kobbergenstande, og hele byen St. Pierre brændte. Det er vel heller ikke noget tilfælde, at de fleste vulkaner ligger i nærheden af havene eller på undersøiske skær, hvorved underjordisk vand eller tilgang af havvand skaber det nødvendige overtryk af vanddamp, der betinger et udbrud.

Endvidere virker vand ved disse høje temperaturer kemisk mindst lige så stærkt opløsende som den stærkeste syre særligt under højt tryk, og når indvirkningen ikke er for kort. Derved opstår yderligere luftarter af saltsyre, ammoniak, metan o.s.v. mangedoblet under frigivelse af varmeenergi, særligt når en stenmasse indeholder let tilsættelige stoffer som f. eks. karbid (f. eks. aluminiumkarbid). Det er ikke udelukket, at endog begyndelsen til vulkanudbruddet i de glødende masser i Jordens indre først kommer i stand gennem sådanne kemisk-exoterne reaktioner mellem stenmasser og tilflydning af vand, særligt når man i dag ved, at de fleste arnesteder sammenlignet med jordradius'en slet ikke ligger særlig dybt. Dermed forklares også de iagttagne gasuddunstninger fra vulkanen på ganske naturlig måde, f. eks. forekomsten af luftarter fra saltsyre, kulsyre, ammoniak o.s.v.

At sådant vand er virksomt i dybden ved vi, bl. a. fra de mange Geysere og også fra direkte slam-vulkanudbrud. Med hvilken kraft sådanne udbrud kan finde sted ved et længere samlet, stærkt tryk, beviser det berømte udbrud fra vulkanen Krakatau, hvor de letteste støvpartikler nåede op i de højeste højder i atmosfæren. Så må vel også de besynderlige iagttagelser af metan- og ammoniakatmosfære om Jupiter kunne tyde på en ret stor vulkansk virksomhed og derved have en ganske naturlig forklaring. Dette må også gælde for den angivelige CO_2 -atmosfære (kultveilde) om Venus.

Alle planeter er beboede af mennesker.

Op hermed følger som resultat af disse betragtninger, at det er

ensidigt at anse planeterne og himmellegemerne som blot tilfældige produkter og tro, at kun Jorden kan være beboet. De hidtidige betragtningsmåder grunder sig på så få og fattige slutninger, at formodningerne må anses for mere end usandsynlige. Det er urigtigt at sætte sit eget standpunkt som målestok for en bedømmelse, når de hidtidige iagttagelser af himmellegemerne endnu er så fattige. Det er lige så grundforkert at antage, at *det* ikke eksisterer, som man selv intet kendskab har til. Med sin bedste vilje kunne en videnskabsmand for 150 år siden ikke forestille sig et radioapparat. Enhver ville den gang være blevet anset for en fantast, om han havde omtalt sligt som en realitet.

På grundlag af et årelangt studium af dette problem, er jeg af den faste overbevisning, at alle vore planeter er beboet ikke af fantasivæsener, men af mennesker som os — muligt forskellig i højde efter planeterens størrelse og livsbetingelser, men os lig i form og udvikling. Her må jeg straks betone, at netop Mars sandsynligvis er den af alle planeter, som har de fattigste betingelser for beboelse, og at vi f. eks. ikke kan antage at forvente nogen stor teknisk udvikling der, men en slags godmodig eskimo- eller højland-tibet-kultur.

Ikke alene planeterne i vort eget solsystem er beboet, men intuitivt modtagne meddelelser fra kosmos går ud på, at dette gælder for samtlige sole i verdensaltet. Efter disse angivelser er alle sole omgivet af planeter, og disse planeter fremviser menneskekulturer. Det er en meget ensidig og egoistisk verdensanskuelse at antage, at kun Jorden har en menneskehed. Hvis udviklingen her på Jorden ville tage afsked med de evige krigstilstande, så ville vi endnu i dette århundrede klart få bevis for andre planeters menneskekulturer. En fredelig udvikling på Jorden ville medføre en fredelig stræben efter udforskning af kosmos.

(oversat E. Slej).

Alle himmellegemer fører elektro-statiske ladninger

Dette er i en nøddeskal den slutning, som ufologen og tænkeren Ray Holden, fra Quckland, New Zeeland, ex R.N.officer, medarbejder ved „Flying Saucer Review“ og andre blade, er kommet til.

Skønt han ikke er den eneste, der fastholder dette synspunkt, heller ikke den første, som har givet det udtryk, har han bestemt opnået

en fremtrædende position på dette felt ved at fremsætte sin mening på den mest omfattende og konsekvente måde. Hans tankegang åbner det prospekt, at en intensiv undersøgelse i den retning og bort fra tanken om elektromagnetisme uden tvivl ville give forbavsende resultater. Og dog synes der kun at være foretaget meget lidt grundforskning hvad angår elektro-statisk energi, — og en af de døre, der kunne føre til bedre forståelse af tyngdekraften og de kosmiske kræfter, er således næppe blevet åbnet. Det ville også føre, om ikke til en løsning af spørgsmålet om de flyvende tallerkeners fremdriftsmåde, så dog meget nær til en sådan. Lad os høre hvad Ray Holden har at sige om den ting:

Approach — Januar 1960.

Ray Holden erklærer i en af sine artikler: Hvis man kan acceptere den teori, at tyngdekraften er elektro-statisk, er det muligt at tænke sig, at det vil være nødvendigt at anvende en antigravitationel (som ophæver tyngdekraften) kraft af elektro-statisk art for at iværksætte fri rumfart. Rumfartøjet måtte da være en stærk elektro-statisk ladet maskine, som af Jordens elektro-statiske ladning ville blive frastødt lodret fra Jordens overflade. Kontrol af retningen kunne udøves ved hjælp af selektive spoler, som var anbragt i rumfartøjet i forskellige vinkler, og som kunne sættes i funktion blot ved at trykke på de nødvendige kontakter.

Når man går ud fra de observerede fænomener og de rapporter om og fotografier af UFOer, man har til rådighed, er der stor sandsynlighed for, at det netop er ved anvendelse af den metode, disse objekter opnår deres fantastiske fart-præstationer. Når et flyvende objekt, i kraft af sin høje elektro-statiske ladning, først har overvundet tyngdekraften, vil dennes indvirkning på besætningen være lig nul, og varmeeffekten ved gnidning mod objektets overflade ville være bortelimineret, idet der ville være en zone af elektrisk ladede partikler som en pude mellem objektet og den omgivende atmosfære. Hvis vi kan fæste lid til Georg Adamskis fotografier — og det tror jeg, vi kan — så må vi antage, at statisk elektricitet er deres vigtigste middel til overvindelse af tyngdekraften, eftersom han i sin bog fortæller os, at store kugleformede kondensatorer er anvendt i deres mekanisme.

Jeg vil hævde, at disse flyvende objekter, foruden elektro-statisk kraft, også anvender elektro-magnetisme til stabilisering og retningskontrol, og ionisk kraft (strøm af ladede partikler) til styring af moderskibe i det ydre rum i tyngdekraft-neutrale områder mellem planeter og solsystemer.

Det er således min opfattelse, at en flyvende tallerken eller rekognoscerings-fartøj er en halvkugle- eller tallerkenformet, stærkt elektrisk ladet maskine. Som G.A. fortalte os, er disse rekognoscerings-fartøjer ikke i stand til at befare interplanetariske afstande, fordi de ikke er i stand til at vedligeholde tilstrækkelig stærk ladning, og de anvendes kun til kortere ture mellem planeter og moderskibe.

I forbindelse med ovennævnte er vi i stand til at tilføje, at rummenneskene øjensynligt har haft held til i mellemtiden at overvinde netop dette handicap, som Holden her taler om, nemlig at forsyne rekognoscerings-fartøjerne med tilstrækkelig ladning. G.A. rapporterer, at han har været taget med på en to-timers flyvning over U.S.A., Canada og Mexiko i et „interplanetarisk rekognoscerings-fartøj“ den 30. maj 1957. Dette specielle skib var på sin jomfrurejse og medførte en række nye instrumenter, som blev forevist Adamski.

„Nogle skribenter og videnskabsmænd har ræsonneret som så“, fortsætter Ray Holden, „at tyngdekraften muligvis er af elektro-magnetisk art, men jeg vil holde på, den er elektro-statisk . . .

Det er min teori, at elektro-statiske elektroner er af et højere energistade end elektro-magnetiske elektroner, og at det er dette grundprincip, der forårsager den vældige frastødende kraft, der holder himmellegemerne i afbalanceret ligevægt i det frie rum. Når menneskene når frem til at beherske rumfart — og det sker ikke med raketter — er jeg overbevist om, at den corona eller det elektro-statiske skjold af stærkt ladede partikler, som omgiver en mands rumskib, vil være midlet til at beskytte hans legeme mod destruktiv effekt fra kosmisk bestråling i det ydre rum. Det vil være den gamle teori om at bekæmpe ild med ild om igen, og tænk også på at hans legeme ikke vil blive udsat for nogen stråle-effekt fra den elektriske ladning i hans eget rumskib, idet han vil være sikkert indesluttet i en kugleformet, halvkugleformet eller cylindrisk kabine, som ladningen ikke kan virke tilbage i“.

Læsere, som ikke er teknisk kyndige, må her forstå, at statiske ladninger, især klæber til overfladen, f. eks. på en kugle, og inde i kuglen vil der ikke være nogen elektricitet overhovedet.

Lad os prøve at se lidt på Rays fundamentale ide: Da alle himmellegemer er lige stærkt elektro-statisk ladede, befinder de sig i en ligevægtstilling i deres respektive baner og mælkevejssystemer. De opnår deres høje elektro-statiske potentens ved deres bevægelse gennem rummet. De frastøder hinanden, fordi de alle er lige stærkt ladede. Denne frastødende kraft er 3-dimensionel og virker universelt gennem hele verden og holder solsystemerne i balance. Denne vældige

kraft skaber et elektronisk pres, som foranlediger himmellegemernes rotation omkring sig selv og deres elliptiske bevægelser i særskilte afstukne baner. Det er også grunden til, at himmellegemerne ikke kolliderer med hinanden.

I et af sine breve skriver Ray Holden: „Når jeg siger, at alle himmellegemer er elektro-statisk ladede, prøver jeg at fastslå, at (disse ladninger) er energi af umådelig, næsten ufattelig potentens, og at ethvert himmellegeme således ligefrem udstråler energi af mange og forskellige vibrationsfrekvenser, af hvilke den kraft, vi kalder tyngdekraften kun er en ubetydelig del. Det er muligt, at tyngdekraften består af mange forskellige frekvenser, og at dette er grunden til at mennesket indtil nu ikke har evnet at skabe en kraft eller frekvens, der kan ophæve tyngdekraften“.

Nye teorier om tyngdekraften

Af ing. Peter Stassen (UFO Nachrichten aug. 1959)

Begrebet „anti-tyngdekraft“ er et ubekendt ord for størstedelen af verdens befolkning, på trods af at mindst 7 amerikanske universiteter og mindst 2 tyske højskoler allerede i flere år har arbejdet med problemet antityngdekraft. I USA er der en lang række speciallaboratorier, hvor der foretages praktiske forsøg, nogle af disse firmaer er kendte navne, her kan nævnes nogle af dem: Lear Incorporation, Gluhareff Helikopter and Airplane Corporation, Glen L. Martin Co., Sperry-Rand Corp., Bell Aircraft Corp., Clark Electronics Laboratories og General Electric Company. Bell Aircraft Corp. er det firma, der fremstiller de berømte raketfly af Bell X serien, der i øjeblikket har alle verdensrekorder for bemandet flyvning og nu stiler mod højder på 160 km og hastigheder på 9000 km/tim.

Indenfor visse kredse regnes der dog med, at selv disse enorme hastigheder og højder vil blive slået, når de nye konstruktioner, der er blevet udviklet på basis af de såkaldte „Elektro-Gravitations Fænomener“, er blevet færdigbygget. Udtrykket Elektro-Gravitation dækker over et område i den teoretiske fysik, der hidtil har været fuldstændig ukendt, men som nærmest må betegnes som en vekselvirkning mellem tyngdekraft og elektromagnetisme. Det spiller en stor rolle, hvilket materiale der anvendes, idet visse molekyler opbygninger muliggør en ompoling, således at tyngdekraften fører bort fra kloden, og man opnår det, der populært kan kaldes for et „fald

opad" eller bort fra Jordens centrum. Hertil kommer, at vore videnskabsmænd har vundet ny viden om gravitationskræfterne ude i verdensrummet, et område vi hidtil kun har vidst meget lidt om. Da UFOerne længe har vist os dette fald opad, er det dem, vi kan takke for, at der nu er kommet gang i denne gren af fysikken. Som det er enhver bekendt, der beskæftiger sig med UFOerne, viser alle observationsrapporter overensstemmende, at de er i stand til at foretage manøvrer af en sådan art, at man ikke kan tvivle på, at de kender hemmeligheden ved det frie fald opad. Såfremt man ville bringe en af vore jetjagere, der fløj med en hasighed af march I, til at stoppe på stedet, ville der ikke blive meget tilbage af pilot eller maskine, idet begge dele ville blive slidt i stykker af energien. I dag ved ethvert barn, at det enorme tryk er en jetpilots største fjende.

Allerede i 1926 havde jeg i Berlin en samtale med Hermann Oberth, hvor jeg gjorde denne opmærksom på, at reaktionsfremdriften ikke er tilstrækkelig til at drive et rumskib fra planet til planet, men at det vil blive en nødvendig forudsætning for rumskibsfarten at neutralisere tyngdekraften. Mine arbejder over emnet „Tyngdekraftforandring i gravitations masse-frastødning“, der går helt tilbage til året 1913 og som beskæftiger sig med den mekaniske side af sagen, finder i vore dages undersøgelser deres bekræftelse.

Man kan godt sige, at UFO'ernes flyveegenskaber for mange videnskabsmænd betyder en bekræftelse på deres teorier, for disse fremmede flyvende objekter beviser, at vi jordmennesker har set problemet rigtigt, selv om vi også er milevidt væk fra disse fremmedes viden og fuldendte tekniske begavelse. At hemmeligheden hedder gravitation, det ved vi i alt fald nu.

Det er dog meget svært at få den brede offentlighed til at forstå forskellen mellem på den ene side tyngdekraften, således som den virker her på vores klode, og gravitation som en kosmisk energi, der fylder hele universet, en energi af elektronisk natur, for det er netop det, vore videnskabsmænd i dag undersøger, og det er det resultat, de indtil nu er kommet til.

De lysfænomener, der optræder i forbindelse med UFO'er, er de ydre tegn på verdensrummets elektriske felter, hvori UFO'erne „svømmer“. Men ydermere er disse lysfænomener et tegn på de elektriske felter, som disse fremmede maskiner fører med sig, og som omgiver dem som en kappe, en kappe de kan gøre stærkere eller svagere efter behov.

Men det vigtigste ved disse elektriske felter er deres magnetiske karakter og dermed deres tiltrækningskraft. I evig bevægelse, vander disse felter, hver enkelt af dem enormt stort, gennem verdens-

rummets uendelige vidder som havstrømningerne i oceanerne, og de kender på deres vej ingen grænser, alt er uendeligt. Måske er de hver for sig bundet til en sol eller en solgruppe maaske ogsaa til et helt galakesystem, og feltets bevægelser afstemmes efter nabofeltets bevægelser. En forsker, jeg kender temmelig godt, har endda den teori, at verdensrummet er fyldt med elektroner, og at mængden eller tætheden tiltager, jo længere man fjerner sig fra en stjerns overflade, eller, om man vil, aftager i tæthed, jo mere man nærmer sig en stjerne, således at den til slut i stjernens centrum er lig nul. Elektronernes tryk på stjernens overflade er det, vi forstår ved tyngdekraften, medens stjernemateriens modstand er måleenheden for graden af dette tryk.

En teori? Ja i dag kun en teori, men en meget interessant. Men den er i alt fald en del af den naturlige feltteori, den glimrende filosof EDGAR SIEVERS fra Pretoria har givet i sin bog „Flying Saucer über Südafrika“. Den kraft, der udgår fra elektronkoncentrationer i retning af elektronfattige områder, er rimeligvis det, vi kalder for tyngdekraft og muligvis også magnetisme.

På dette grundlag finder vi da også grunden til disse felters vandringer, for såvidt de ikke er bundet til et solsystem eller til planeter respektiv måner. På disse kloders overflade er tilstrømningen af elektroner fra de tætte elektronkoncentrationer ude i rummet mod de elektronfattige områder ved kloderne, det vi forstår ved tyngdekraft, alt i alt altså et elektrisk fænomen.

At vi ikke er så forfærdeligt langt fra sandheden, beviser de forsøg, der er foretaget med elektrogravitation i USA, hvor man ved elektronisk energi „tilførsel“ har opnået en ompoling af gravitationsenergien, således at der ud af een tons stål blev 700 kilogram stål, altså blev 300 kilogram stål omdannet til energi. Amerikanernes mål er at finde gravitations-isotope materialer, der ikke mere besidder nogen som helst vægt.

(oversat: Leif E. Pedersen)

Rumforskningen og UFOerne

Af Frank Pedersen

Den tekniske udvikling på jorden kan sammenlignes med et forvokset træ med en masse sidegrene og vildskud. Af og til har en af sidegrenene været særlig kraftig, og videnskaben troede, at nu var den på det rette spor.

Den 16. marts 1926 opsendtes i Massachusetts verdens første vædskeraket. Skaberen af denne raket, den amerikanske fysiker R. A. Goddard lagde dermed spiren til raketalderen. Denne første raket nåede på $2\frac{1}{2}$ sek. en højde på 60 m, men i 1930 byggede han en raket, der nåede en højde på 800 m med en hastighed på 800 km i timen.

I 1923 udsendte den tyske professor Hermann Oberth en bog „Die Rakete zu den Planeten räume“, og dermed fik både raketter og rumfart deres egen plads i historien.

Under den 2. verdenskrig udviklede tyskerne raketter til anvendelse i den tyske krigsmaskine. Efter krigen kom der fart i rakETForskningen både i Rusland og i USA. Det manglede dog ikke på skeptikere til alle disse forsøg, man kunne til nød anerkende at raketterne kunne bruges som krigsinstrumenter, men tanken om at sende dem ud i verdensrummet fandt mange tåbelig, ja, en del videnskabsmænd beviste endog, at det simpelthen var umuligt at frembringe tilstrækkelig kraft til at komme fri af jordens tiltrækningskraft.

Den 4. oktober 1957 opsendtes Sputnik I og dermed var skeptikerne henvist til glemslens store tomme rum.

Nu kom der fart i udviklingen. Et gigantisk kapløb mellem stormagterne var indledt. Jorden har fået flere „måner“, ja, selv Solen har nydt godt af dette kapløb og forøget antallet af drabanter. Månens bagside er blevet fotograferet, og en mængde videnskabelige oplysninger er blevet hentet fra rummet ved hjælp af disse nye kunstige drabanter.

Både i Rusland og USA trænes specielt mandskab til menneskets første rejse i verdensrummet. (Ubekræftede forlydender vil dog vide, at russerne allerede har afsendt de første raketter med mennesker, men at det ikke lykkedes at få dem ned). I forbindelse med denne træning arbejdes der meget intens på at løse en række hindringer, hvoraf de vigtigste er:

- 1) Rakethastigheden, som med de idag anvendte energikilder er begrænset. Hastigheden har stor betydning ved rejser selv i vort eget solsystem. En rejse til Venus vil tage måneder eller år, hvis ikke vi kan opnå enorme hastigheder.
- 2) Rejser i rummet vil blive meget begrænsede hvis ikke nye kraftkilder kan tages i brug. Omkostningerne ved de nuværende drivmidler er enorme.
- 3) Den ultra-violette stråling er farlig. Fartøjerne må beskyttes, men endnu har man ikke fundet noget sikkert beskyttelsesmiddel.
- 4) Muligheden for sammenstød med meteoror gør rumfarten sær-

deles farlig, hvis ikke fartøjet kan beskyttes på en eller anden måde.

- 5) Fartøjet skal bygges og beskyttes på en sådan måde, at tilbageturen gennem atmosfæren kan ske uden fare for opbrænding.
- 6) G-påvirkningen på det menneskelige legeme. For at opnå den nødvendige flyvehastighed udsættes legemet under accelerationen for ret høje g-tal. G. er et mål for tyngdekraften, og 10 g angiver derfor et tryk, der er 10 gange større end trykket ved jordoverfladen. For at opnå en hastighed tilstrækkelig stor til at bringe raketten fri af jordens tiltrækning, skal hastigheden op på 11,2 km i sekundet, hvilket giver et g-tal på omkring 9.

De videnskabsmænd, der arbejder med brændstoffet til raketterne, har også arbejdet med teorier om at anvende atommotorer, men endnu er man ikke i stand til at løse dette problem.

Inden vi ser på de muligheder, man arbejder med for at løse problemerne, vil vi se på hvad UFO-observationerne har givet af oplysninger i de sidste 13 år og de teorier, der er fremsat af kendte UFOLOGER, samt oplysninger fra fremtrædende kontaktfolk.

Langt de fleste UFO rapporter angiver, at objekterne tilsyneladende er omgivet af et kraftfelt. Daniel Fry og Georg Adamski beretter begge, at rumfolk har fortalt, at ethvert fartøj er omgivet af et særligt kraftfelt, der bl. a. beskytter fartøjet.

Den canadisk ingeniør Wilbert B. Smith, der har været chefingeniør i de canadiske UFO-undersøgelser siger, at undersøgelserne viser, at UFOerne anvender en form for elektromagnetisk drift.

Den canadiske fysiker, dr. Fernand Roussel har udgivet en afhandling med titlen „Det forenende princip hos fysiske fænomener“. I denne afhandling omtaler Roussel sin teori om universelle elektromagnetiske felter, som han tror rumskibe kan tappe af. (Denne afhandling har flere fælles punkter med Einsteins forenede feltteori).

Teorien er blevet latterliggjort af en række videnskabsmænd, men det samme blev både planerne om flyvemaskinen, helikopteren, jetmotoren og A-bomben.

W. B. Smith siger endvidere, at eksperimenter viser, at det er muligt at frembringe en strøm ved at få jordens magnetfelt til at bryde sammen, og at det efterhånden vil være muligt at opnå tilstrækkelig strøm til at drive en flyvende skive. (Smith oplyser, at det er Canadas plan at bygge en sådan skive). Nedbrydelsen af jordens magnetfelt (totalt) vil skabe en såkaldt magnetisk brønd, der bl. a. vil have følgende interessante egenskaber:

- 1) Man kan udvinde elektrisk kraft.
- 2) Stærke reaktionskræfter kunne udvikles i en ledende ring, som

omgiver brønden og er fortsat i forhold til denne, tilstrækkeligt stærke til at holde et på passende måde konstrueret fartøj oppe til at drive dette.

Daniel Fry beretter i sin bog, at rummanden fortalte ham, at det gale ved jordens fartøjer er den ensidige kraftpåvirkning. G-påvirkningerne vil ikke bortfalde, før den kraftmæssige påvirkning sker på en sådan måde, at ethvert atom (både i fartøj og i personellet) får den samme ensartede påvirkning.

Sådan så forholdene ud for ti år siden, hvor langt er man da kommet i dag. Situationen er den, at:

- 1) Såvel de russiske som de amerikanske raketter har vist, at dr. Roussel havde ret. Der findes kosmiske magnetfelter, og både Rusland og USA arbejder i dag på at bygge rumfartøjer, der kan udnytte disse energifelter.
- 2) USA har offentliggjort, at amerikanske raketter fremover vil blive omgivet af et magnetisk felt til nedsættelse af varmpåvirkningerne.
- 3) Der arbejdes i dag med en ny KRAFTFELTSTEORI (elektrogravitations felt-). Englænderen Oliver Heaviside (død 1925) fremsatte før sin død en teori om tyngdekraften, der „selvfølgelig“ også blev latterliggjort. O. H. har i dag fået oprejsning, idet en række fremragende videnskabsmænd som professor P. A. M. Dirac og den japanske atomfysiker Yukawa har fundet de såkaldte elementarpartikler. Disse partikler — også kaldet gravitoner — har været noget af et chok for mange grundfæstede teorier. Videnskaben er på vej ind bag tyngdekraftens hemmeligheder. Partiklerne menes nemlig at bære tyngdekraftsenergien. Partiklerne er positivt ladede og skaber tiltrækning. Et sted findes deres modsætning, og ved at skabe modsat rettede kræfter ophæves tyngdekraften.
- 4) Svaret på den ensartede kraftpåvirkning, oplever mennesket dagligt. Vi kender alle en slags acceleration, som ikke giver nogen farlig g-påvirkning, nemlig jordens tyngdekraft. Et legeme, som falder til jorden, acc. hvert sek. med en hastighed på 9,8 m i sek., og der opstår alligevel en følelse af „vægtløshed“. Man behøve derfor ikke nære bekymringer for nogen fare ved den nye elektrogravitationsteori.

Fortsættes.

F. P.

EFTERTRYK FORBUDT — OGSAA I UDDRAG